

Nim Herreds Præster

1536—1660.

Af SIGURD ELKJÆR.

Det er kun smaat, hvad vi kender til Sognepræster i Danmark før Reformationen. Har der været Optegnelser under en eller anden Form fra de katolske Tider, er der vel næppe Tvivl om, at nidkære lutherske Præster har ladet saadanne papistiske Mindelser gaa op i Røg. Et Navn i Flæng kan vel findes. Saaledes for Nim Herreds Vedkommende i »Ældste danske Arkivregistraturer«, hvor der omtales et »Machtebreff« fra 1398, givet Hr. Mads, Præst i Hvirring, af Jens Juel, Kannik i Roskilde, at førstnævnte maa tilskøde Stig Perssen noget Gods i Serridslev. Endvidere i Fru Eline Gøyes Jordebog, hvor Hr. Jens Mortensen nævnes som Præst i Brestenbro 1461 og Hr. Mads Ovesen ca. 1500.

Paa selve Reformationstiden er Forholdene ogsaa ret uklare. Det ligger i Sagens Natur. Det har inden for Kirken været en Periode, hvor Sindene var fyldt af Tidens Stridsspørgsmaal og ikke kendte meget til den Arbejdsro, der giver en Præst Pennen i Haanden og faar ham til taalmodigt, Aar for Aar, at føre Bog over Embedets Personalia. Og Regeringen har haft nok at gøre med at fæstne Rammerne for Kirken, saa den ikke har tænkt paa at indføre en for den standende Strid saa ubetydelig, men for senere Tids Personal- og Kulturhistorikere saa betydningsfuld

Foranstaltning som Kirkebogen. Et Paabud derom kom som bekendt først i Kristian IVs senere Regeringsaar, i 1646. Det er derfor en vanskelig, men interessant Opgave at tumle med Præsterækker i Reformationsaarhundredet. Sogne blev opløst, Kirker nedbrudt, Præster afsat. Der er en urolig Bølge over det hele. Wibergs Præstehistorie, et af Hovedværkerne i vor personalhistoriske Litteratur, er da ogsaa først nogenlunde paalidelig fra Tiden omkring 1650. Der findes næppe det Sogn omtalt, hvor der ikke i det første Hundrede Aar efter Reformationen vil være Rettelser og især omfattende Tilføjelser at foretage. Dette gælder ikke mindst Sognene i Nim Herred, hvad en Sammenligning mellem følgende Bidrag og Wibergs Præsterækker vil godtgøre.

I Nim Herredsbog for 1661 (Landsarkivet i Viborg) har den daværende Præst i Hvirring og Provst i Nim Herred, Claus Hvirring, indført en Optegnelse om den første Præst, han kendte i Embedet, Hr. P e d e r L a s s e n. »Han hafde 7 Sogner, hvilket er vitterligt af denne Opskrift: Den højærværdige og fromme Mand Hr. Peder Lassen, 7 Sogners aarvaagne Hyrde og værdig udvalgt Provst i Niim Herred. — Sognene ere: Huerring, Tamdrup, Hornborg, Buoring, Niim, Underup og Brøstingbroue«.

Optegnelsen siger os ikke noget om, hvornaar Peder Lassen levede; men han har sikkert været den første Præst og Provst i Herredet efter Reformationen. Der findes nemlig i »Danske Kancelliregistranter 1536—50« et Brey af 19. Juni 1542, hvorefter »Hr. P e d e r L a s s e n fik Livsbrev paa en Gaard i Trebjerg mod sædvanlig Landgilde og Rettighed; dog skal han være kvit for Ægt deraf«. Da Trebjerg ligger i Hvirring Sogn, kan den nævnte Hr. Peder Lassen næppe være

nogen anden end den i Herredsbogen anførte Præst til de syv Sogne. At han har haft saa mange Sogne, hele Nim Herred, har vel sin Grund i Reformations-tidens Mangel paa lutherske Præster. Han har dog næppe kunnet overkomme at prædike i alle syv Kirker. Kirken eller Kapellet ved Brestenbro er som udpræget katolsk Valfartssted og Bedested sikkert straks lukket og maaske delvis nedbrudt, og det lille Sogn er lagt under Nim (se Hist. Aarvog for Aarhus St. 1919). Bedre er det ikke gaaet Kirken i Boring, der synes at have haft en lignende Betydning som Kapellet ved Brestenbro, idet den laa paa en anelig Bakke ved Skanderborg—Ribevejen, lige før man naaede det til Tider næsten ufremkommelige Guden Kær eller Ullum Kær. 1548 nævnes den som »den øde Kirke ved Navlhale« (Rask Mølle hed i ældre Tid Navlhale Mølle). Claus Hvirring siger i den før omtalte Herredsbog, at Hr. Peder Borup (1564—1603) forhvervede, at den ene Halvpart af Boring Sogn (nemlig Boring By) blev lagt til Hvirring og den anden Part (Kalhave) til Hornborg Sogn. Dette er dog sikkert sket allerede under Peder Borups Formand, Lavrids Pedersen, som Herredsbogen og Wiberg ikke kender, men som vi af Kongebreve ved var Sognepræst til Hvirring, Tamdrup, Hornborg og Underup Sogn, ikke til Boring.

Det ser ud, som om P e d e r L a s s e n allerede 1542, da han fik Livsbrev paa Gaarden i Trebjerg, er færdig med at være Præst, for samme Aar giver Kristian III M e s t e r P e d e r S ø f r e n s e n, Sognepræst udi Tamdrup Kirke, Brev paa, at han maa »oppebære Kirketienden og den beholde for sit eget Nytte, dog at der som Kirken ganger Fald paa, at han da skal bygge paa fornævnte Kirke af samme Tiende«. End-

videre faar han Brev paa »tvende Kirkebol i Tamdrup, et som Søfren Gregersen udi bor, og det andet Peder Michelsen udi bor, at de skal svare ham og ingen anden, og give ham deres aarlige Landgilde«¹⁾).

Peder Søfrensen findes ikke omtalt andet Steds end i disse to Kongebreve af 1542, og det vilde være fristende at antage ham for at være identisk med Peder Lassen. At en Skriver kunde lade Navnet Søfrensen løbe i Pennen i Stedet for Lassen, vilde ikke være utænkeligt. Har Mester Peder Søfrensen imidlertid været Præst i Tamdrup, maa han ogsaa have haft de andre af Peder Lassens Sogne, maaske med Undtagelse af Nim, der i alt Fald under den følgende Præst i Hvirring, Hr. Lavrids Pedersen, er blevet et selvstændigt Kald ligesom før Reformationen og har faaet sin egen Præst i Hr. Staffen Nielsen, der ikke nævnes hos Wiberg, men som baade Herredsbogen 1661 og forskellige Kongebreve giver god Hjemmel for.

Lavrids Pedersen var Præst til Hvirring, Hornborg, Tamdrup og Underup Sogne. Det ligger efter Navnet nær at antage ham for en Søn af Peder Lassen. Han døde 1566, og Staffen Nielsen i Nim indgik da straks til Kongen med et Andragende om at faa Underup Sogn som Anneks. Han klagede over, at Nim Sogn kun bestod af en 13—14 Gaarde, og mente, at Lavrids Pedersens Eftermand godt vilde kunne hjælpe sig med tre Sogne. At Hr. Staffens Krav ikke var urimeligt, falder stærkt i Øjnene, naar man betænker, at Nim ligger midt mellem Underup og Hvirring. Den Hvirring Præst skulde altsaa køre lige forbi Nim Kirke for at naa til sit Anneks i Un-

¹⁾ Danske Magasin, 3. R. 4. Bd.

derup. Kongen bevilgede da ogsaa, at Nim og Underup nu skulde høre sammen. Dermed indtraadte den Forde-
deling af Nim Herreds Sogne, der varede til 1742, da Tamdrup blev skilt fra Hvirring—Hornborg og fik sin egen Sognepræst.

Lavrids Pedersens Død gav Anledning til et Kongebrev mere. Hans Enke henvendte sig nemlig til Kongen med Bøn om, at han vilde give hende sin »Forskrift« til Folmer Rosenkrantz og Laurids Bertelsen, Lensmanden og Superintendenten i Aarhus Stift, at de skulde »vide hendes og hendes Børns Gavn«. Hun fik den begærede Forskrift, idet Kongen paalagde de to Mænd at hjælpe hende »saa meget, som staar til gørendes«. Den for Datiden naturlige Maade at gøre dette paa var at lade hende følge med Kaldet. Det var en gængs Vittighed mellem Præster, at med »et Brød« fulgte der »et Stykke Kød«. Saadan blev ogsaa Udfaldet her. Lavrids Pedersens Efterfølger, Peder Jensen Borup, ægtede Enken. Og han maatte endvidere indgaa den Kontrakt med hendes Søn, Lavrids Hvirring, at han skulde give denne 2 Læster Korn aarlig, indtil den unge Mand fik sig et Præstekald.

Peder Jensen var fra Borup, Kattrup Sogn, Vor Herred, en lille Landsby, hvoraf siden Borupgaard blev oprettet. Han er født 1540 og var altsaa kun 26 Aar, da han fik det tredobbelte Kald. Enken maa have været noget ældre, da hun blandt flere Børn allerede havde en Søn, der var paa Vej til at blive Præst. Nogen helt billig Stedsøn blev denne Laurids Hvirring ikke for Peder Borup. Han søgte nemlig ikke noget Præstekald, men lod sig bruge i Hoftjeneste og fik den 1. Maj 1586 et Forleningsbrev paa det efter afdøde M. Niels Andersen i Horsens

ledige Vikarie i Aarhus Domkirke, hvorefter han skulde gøre Tjeneste i og uden for Kirken ligesom andre residerende Kanniker. Skønt han saaledes nu var godt aflagt, maatte Stedfaderen yde ham de to Læster Korn aarlig lige til 1592, altsaa i ca. 27 Aar. Da indgik Peder Borup endelig med en Ansøgning til Formynderregeringen om Fritagelse for at svare dette Korn, der ellers vilde blive en livsvarig Ydelse, idet Lavrids Hvirring aldrig søgte Præstekald. Regeringen bevilgede Ansøgningen og forbød alle herefter at tiltale den Hvirring Præst for dette Korn.

Peder Jensen Borup synes at have været en anset Præst. Allerede i en Alder af 28 Aar, 1568, blev han Provst i Nim Herred. Og Anders Sørensen Vedel, hvis Ord dog har nogen Vægt, kalder ham i sin Ligprædiken over Claus Glambech til Rask »den fromme og lærde Dannemand«. At han heller ikke har været nogen Smaamand med Hensyn til Indkomst, fremgaar af, at han foruden sin Præstegaard i Hvirring havde tre Anneksgaarde, i Boring, Hornborg og Tamdrup. Endvidere nævnes det 1589, at han havde Landgilde af en Kronens Gaard, og 1574 bortskødede han paa egne og Medarvingers Vegne et Hus paa »lille Smedegade« i Horsens med Grund, Humlehave og Dam. Af Børn havde han i alt Fald to, Jens Pedersen Hvirring og Christen Pedersen Hvirring. Den første fik sit Testimonium udstedt fra Universitetet $\frac{4}{4}$ 1601; men da han derefter søgte et Kald i Aarhus Stift og i den Anledning aflagde Prøve for Biskoppen Jens Gødesen, fik hans Prøveskrift Tilføjelsen »non admissus« (ikke bestaaet), saa hans Lærdom maa ikke have været stort bevendt. Hvad han siden blev til, vides ikke. Christen Pedersen derimod blev Faderens Efterfølger. Peder Borup døde 1603 efter at have været

Præst i 39 Aar og Provst i 35. Han blev jordet under Hvirring Kirkegulv lige neden for Koret. Den anselige Ligsten ligger nu ved den søndre Kirkedør. Af den næsten udslidte Indskrift er hans Fødsels- og Dødsaar kendelige.

Som Student hørte Christen Pedersen Hvirring til de urolige Elementer, der larmede paa Værts-husene og gjorde Københavns Gader usikre ved Nat. I Konsistoriets Kopibog 1538—1602 berettes en Sag, hvori han spillede en fremtrædende Rolle. Man faar et levende Billede af Tidens voldsomme Studenterliv derfra.

Den 1. Decbr. 1598, Kl. 9 om Aftenen, kom Mester Thomas Bartskjærs Søn Albret ud fra Mester Baltzer Bartskjærs Hus for at begive sig hjem. Mester Baltzer lod sin Svend, Jacob, væbnet med et Spyd, følge den unge Mand. Det var ikke raadeligt hverken at gaa ene eller uvæbnet gennem de mørke Gader. Da de kom ud for Dr. Jørgen Skomagers Dør, rendte de paa tre halvfulde Studenter, Christen Hvirring, Jørgen Gha og Niels Gregersen. De haabefulde Minervasonner skulde havé været i deres Logi allerede Kl. 7; men den Slags smaalige Bestemmelser regnede de slet ikke med. Albret bød høflig en god Aften og vilde gaa forbi; men da en af Studenterne svarede: »En god Aften, Albret« — vendte han sig for at se, hvem der saadan hilsede ham ved Navn. Da traadte Christen hen imod ham og sagde: »Hvad skader dig? Est du syg?« — »Jeg er ikke syg«, sagde Albret, »hvad vil du mig?« — I Stedet for at svare traadte Christen Hvirring tilbage, tog en Sten op fra Gaden og kastede den efter Albret, dog uden at ramme. Albret lagde sin Kappe fra sig og greb efter det Spyd, Jacob havde i Haanden. Men inden han kunde forsvare sig, ramte Jørgen Gha ham med en Sten bag det højre Øre, saa

han faldt til Jorden og besvimeede. Derefter gik de tre Studenter løs paa Svenden Jacob, Christen Hvirring gik lige imod ham, de to andre anfaldt ham bagfra. Christen havde en »Pludtz« eller en »Thesack« i Haanden og raabte til Jacob, at hvis han ikke straks slap Spydet, vilde han hugge ham Hænder og Fingre af. Jacob gav da Spydet fra sig, og med Fjendens Vaaben som Sejrstrofæ forlod Christen Hvirring, fulgt af sine to Stalbrødre, Valpladsen. Jacob bar nu den besvimeede Albret ind i Mester Mikkels Bartskjærs Hus, der var lige ved; men den unge Mand var saa forslaaet, at han besvimeede to Gange i Træk, mens de forbandt ham. Siden fulgte Mester Mikkels Svende ham hjem, og han kom under Faderens Behandling. Han blev forbundet baade Nat og Dag, naar Behov gjordes, og blev »indgivet dyrebare Ting, som storligen fornøden var i denne hans store Skade«. Ikke desto mindre blev der ved at flyde Materie og Blod af hans Næse og Øren, og der var Brud paa hans Hjerneskal, saa Faderen frygtede for, det aldrig kunde forvindes. Det var derfor ikke underligt, Mester Thomas indgav Klage over Studenterne til Konsistoriet og forlangte Dom over dem. Blandt Vidnerne var Lavrids Bundtmager, der fortalte, at Morgenen efter Overfaldet kom Jørgen Gha ind til ham og sagde: »Jeg vil løbe i Stranden!« Og da Lavrids spurgte: »Hvi saa?« svarede Jørgen: »Jeg har gjort en ond Gerning; i Aftes kom min Faders Værts Søn og mødte os, bød god Aften, og saa ved jeg ikke, hvor vi kom i Parlament«. Siden den Dag havde ingen set Jørgen Gha. Christen Hvirring og Niels Gregersen var derimod taget ved Vingebenet og sat i Fængsel. Under Forhøret fremkom Christen Hvirring med en Forklaring, der ikke helt stemmede med ovenstaaende

Fremstilling, som skyldes Mester Thomas Bartskjær. Christen fortalte, at han kom gaaende med sine to Fæller, da de mødte Albret Bartskjærs og Svenden Jacob. Albret bød god Aften og blev staaende. Da sagde Christen: »Hvor efter staar I?« Straks kastede Albret Kappen fra sig, drog sin Kniv og søgte Christen. Da sagde Jørgen Gha: »Slar du ham, saa slar du mig«, og slog til Albret med en Sten, saa han styrtede. Christen maatte dog tilstaa, han havde en gammel »The-sack« dragen, med hvilken han truede Jacob til at slippe Spydet. Christen tog ogsaa Spydet op, men bare for at kaste det hen ad Gaden, saa det ingen Skade skulde gøre, og gik derpaa med Jørgen Gha hen til Lavrids Bundtmagers, hvor de laa om Natten. Niels Gregersen havde en lignende Forklaring at give, og Jørgen Ghas Fader, Hillebrand Jacobsen fra Skjelskør, mødte paa den forsvundne Søns Vegne og søgte at undskylde ham, hvilket ikke faldt helt let, da Jørgen foruden Stenkastet havde andre Synder paa sit Regnebræt. Han havde bl. a. ogsaa for en Maanedes Tid siden rendt paa Gaden med en Økse og gjort Parlament.

Paa Grundlag af alt dette afsagde Konsistoriet sin vise Døm.

Jørgen Gha, som ikke selv var mødt i Retten, skønt han var lovlig og offentlig tilsagt, maatte anses for den rette Hovedmand i Sagen og skulde derfor betale Albret Badskærløn og bøde 12 Mark Penninge efter Loven. Skulde det vise sig, at Albret fik varig Men af det Slag, han havde faaet, skulde Jørgen Gha siden staa til Ansvar derfor.

Christen Hvirring fik den svære Straf, at han skulde forskaffe Mester Thomas det borttagne Spyd eller et andet lige saa godt. Niels Gregersen skulde være kvit

for videre Tiltale, da han ikke havde forvoldt nogen Skade. De skulde dog begge disciplinært straffes efter Universitetets Statuter, fordi de løb paa Gaden efter Kl. 7, og havde jo ogsaa faaet en Slags Forskudsstraf ved at sidde fængslet en Maanedes Tid, mens Sagen stod paa.

3 Aar efter, $\frac{2}{10}$ 1601, havde Christen Hvirring saa vidt udraset, at han med sit Testimonium i Lommen kunde forlade Universitetet. Han begav sig vel sagtens hjem, og Sognemændene i Hvirring, Hornborg og Tamdrup har ikke været mere bange for ham, end at de efter Faderens Død i 1603 kaldede ham til Embedet. Han aflagde Prøve for Biskop Jens Gødesen $\frac{14}{2}$ 1604, og i Modsætning til Broderen bestod han. Hans Virksomhed som Præst tier Kilderne om. Men har han været sin Ungdom tro, er han sikkert ikke gaaet af Vejen for et fyldt Glas eller et rask Slagsmaal. Det har saaledes næppe været et uvelkomment Besøg for Christen Hvirring, naar den kendte Bægersvinger, Rigsraaden Eske Brock, den 1. Nov. 1622 efter en Dagsrejse paa to Mil tog ind i Hvirring Præstegaard. Man faar en svag Mistanke om, at Natten ikke er blevet brugt til Søvn alene, siden Eske Brock den følgende Dag ikke magtede mere end nye to smaa Mil, nemlig til Nørre Snede, hvor han ogsaa søgte Logement hos Præsten. Fra samme Aar har vi en Række Indberetninger fra Præsterne i Aarhus Stift om »Antiquiteter« i Sognene. Men »Christianus Petri de Hvirring« ved ikke noget at meddele, skønt han raader over tre store Sogne med anselige Oltidsminder, Voldsteder og Kirkeruiner.

Christen Pedersen Hvirring var gift med Elisabeth Andersdatter, som rimeligvis var noget yngre end han, idet hun var født ca. 1586, hvilket fremgaar af føl-

gende Optegnelse, som hendes Søn, Provsten Claus Hvirring, har tilført Kirkebogen i 1666: »— — April gik min Moder, uden Vogn og Ledsagelse, fra Tamdrup til Hvirring, for hendes Lyst at aflægge mig et Besøg, i hendes Alders firesindstivende Aar«. Hun har da som Enke efter sin anden Mand boet i Anneksgaarden i Tamdrup. Af deres Børn kendes fire. 1) Claus Christensen Hvirring, Præst i Hvirring og Provst i Nim Herred. 2) Anders Hvirring (Kirkebogen 1666: døbt Henrik Ørums Barn i Trebjerg, kaldet efter min salig Broder Anders Hvirring; var det første Barn, min Hustru Birgitte Hansdatter holdt for Daaben). 3) Karine Christensdatter (Kirkebogen 1661: 5. Marts begr. min sl. Søster Karine Christensdatter, som boede og døde i Ringkloster ved Scanderburg; 38 Vogne fulde af Folk). 4) Birgitte Christensdatter (Kirkebogen 1666: Copuleret velfornemme Mand Jesper Rasmussen i Fillerup og min Søster Birgitte Christensdatter i en hæderlig Forsamling udi Tamdrup Kirke, og holdtes Brylluppet udi Tamdrup Præstegaard Anneks).

Christen Pedersen Hvirring døde 1630 efter at have været Præst i 27 Aar. Han blev jordet ved Siden af Faderen oppe ved Koret, og Ligstenen ligger nu ligesom Faderens nede ved Kirkedøren med helt udslidt Indskrift.

Den følgende Præst til Hvirring, Hornborg og Tamdrup er Magister Søren Pedersen Sommer. Han var af en kendt Præsteslægt. Faderen, Peder Pedersen Sommer, var Præst i Hornslet, og de to Brødre, Peder Pedersen Sommer og Christen Pedersen Sommer, Præster henholdsvis i Mørke-Hvilsager og Tyrsted-Uth. Den sidste var Kirsten Munks Skriftefader under hendes Ophold paa Boller til hendes Død.

Søren Sommer er Student fra Odense Skole 1622, efter sit Ophold ved Universitetet rejste han udenlands, kom tilbage og blev Conrektor i Aarhus og Sognepræst i Aaby 1630, blev $\frac{8}{5}$ samme Aar sammen med otte andre creeret til Magister af M. Christen Longomontanus, og efter ca. $\frac{1}{2}$ Aars Virksomhed i Aarhus blev han endnu i 1630 kaldet til Hvirring, Hornborg og Tamdrup og vist straks efter Provst i Nim Herred. Han maatte, som rimeligt var, tage Formandens Enke, Elisabeth Andersdatter, der var ude over sin første Ungdom, men alligevel skulde overleve ham. Ved deres Bryllupsgilde er det gaaet ret voldsomt til, hvilket fremgaar af Claus Hvirrings Optegnelser i Kirkebogen for 7. Decbr. 1663. Da døde nemlig »Peder Tomæssøn udi Hvirring, som boede i den vestre Gaard, 94 Aar gammel, var fredløs udi 32 Aar for Drab paa et Menneske, navnlig Jacob Stær, hvem han jog sin Degen udi, saa han døde anden Dag af Forsømmelse, thi Blod forløb ham. Dette skete til sl. M. Søren Sommers Bryllup med min Moder Elsebe Andersdatter 1631, som var min Formand udi Embedet. Samme Peder Tomæssøn var endda paa sin høje Alderdomb saa stærk, at han 3 Dage, før han døde — — —«. (Resten ulæselig).

Søren Pedersen Sommer var Præst for de tre Sogne i 28 Aar. Han fik en voldsom Død 1659. Ove Hansen Guldborg beretter derom i Kirkebogen ca. 1720, »at de Polakker, da de under den anden svenske Krig drog ud af Landet, gik under Tjenestens Forretning ind i Hornborg Kirke og tog Mag. Søren, som han stod for Alteret, ud af Kirken med sig, og bandt ham mellem deres Heste, og siden med mange Torturer pinte ham til døde, og lod ham saa ligge paa Marken. Det ved mange endnu at fortælle«.

Degnen Herlov Dalhoff i Hvirring meddeler i en Optegnelse ca. 50 Aar efter, at Polakkerne slæbte Mag. Søren med, bundet imellem deres Heste, ned til Hornborg Bæk, hvor han blev liggende og jammerlig døde«. Hans Efterfølger blev Stedsønnen Claus Christensen Hvirring, Magister og Rektor i Horsens. Han blev, siger Kirkebogen, »Anno 1659, uden kongelig Confirmation, af disse Menigheder kaldet og voceret. Og det var samme Aar, som Stormen den 11. Febr. om Natten skete til København«.

Medens det, som her er vist, lader sig gøre ret udførligt at følge Præsterne i Hvirring med Annekser i det første Hundrede Aar efter Reformationen, stiller Forholdene sig noget anderledes, naar man giver sig i Lag med deres Embedsbrødre i Nim-Underup. Det ligger for en Del i, at man har en god og udførlig Kirkebog for Hvirring lige fra 1660, medens den ældste bevarede fra Nim begynder 1750.

Som før anført blev Nim et selvstændigt Kald ca. 1550, og den første Sognepræst er rimeligvis Hr. Staffen Nielsen. I Aaret 1566 fik han Underup lagt til Nim, fordi Nim Sogn kun havde en 13—14 Gaarde. I 1578 var Hr. Staffen saa svagelig og vel sagtens gammel, at han ikke kunde passe sit Embede. Den 9. Nov. dette Aar fik han nemlig Forleningsbrev paa Afgiften af Kronens Part af Nim Sogns Kongetiende til sin Underholdning og til at lønne en Kapellan med. Og i 1584, da der skulde sendes Repræsentanter for Præsterne i hvert Herred til Prins Kristians Hylding i Viborg, meddeles, at Staffen Nielsen i Nim, som paa Grund af Vanførhed og Skrøbelighed ikke kunde møde i Viborg, samtykker i, hvad der vilde blive vedtaget (Nyem, ipso die Pentecostes).

Det synes, som om Staffen Nielsen er død 1587. Herredsbogen 1661 meddeler nemlig, at han var Præst for Nim og Underup i 21 Aar.

Den næste Præst i Nim er Poul Mikkelsen, om hvem der ikke kan siges andet, end at han havde en Søn, Niels Poulsen Nim, der blev Student fra Horsens 1626 og 1637 Præst i Vollerslev-Gjørslev paa Sjælland.

Derefter kom Christen Svendsen Barmer, som døde 1652 efter at have været Præst i 34 Aar (Herredsbogen). Han blev imidlertid ordineret allerede 1615, saa han rimeligvis har været Poul Mikkelsens Medhjælper i ca. 3 Aar. Han var en Præstesøn fra Barmer, Sebber-Lundby i Viborg St., og en Broder til ham var Præst i Farstrup. Han havde to Sønner, Holger Christensen Barmer eller Nimb, der blev Præst i Østbirk-Yding, og Svend Christensen Nim, der blev Faderens Efterfølger $\frac{30}{5}$ 1652. Svend Nim var Student fra Aarhus 1640, blev gift $\frac{16}{3}$ 1653 og døde $\frac{13}{4}$ 1689. Herredsbogen af 1772 siger, at han var en flink, nidkær og opbyggelig Præst og udstod megen Haarhed i den svenske Krig. En Pest bortrev 1659 120 Mennesker af 426 i hans to Sogne.